

BERNT I. EIDSVIG Can.Reg.
ved Guds nåde og Den apostoliske stols gunst
biskop av Oslo

**GENERALDEKRET
MED INNFORING AV PARTIKULAR STRAFFELOV
FOR AVSTRAFFELSE VED VISSE SYNDER MOT DET SJETTE BUD**

Den kirkelig straffelovgivning utgjør en del av Kirkens lovgivning og inneholder bestemmelser om forbrytelser (*delicta*) og om de kirkelige avstraffelser som kan ilegges ved rettslig dom eller administrativt. Blant disse forbrytelsene er også enkelte synder mot det sjette av de ti bud som kan påføre den som rammes av synden, en særdeles stor skade, og som i kirkelig sammenheng også vil være til stor skade for det kirkelige fellesskap og for Kirkens kall i denne verden.

De siste tyve år har Kirkens universelle lovgivning tilkjent synder mot det sjette bud som rammer mindreårige, økende oppmerksomhet. Samtidig er det nødvendig at den kirkelige lovgivning gis en tilstrekkelig lokal forankring som også tar høyde for den rettsforståelse som preger vårt norske samfunn på andre områder.

Kirkelig avstraffelse er ikke ment å komme i stedet for borgerlig avstraffelse, men å supplere denne der det er nødvendig eller rimelig, også fordi inngrep mot oppdrag og rettigheter i Kirken utelukkende er underlag kirkelig jurisdiksjon. Kirkelig straffeforfølgelse står derfor ikke på noen måte i veien for at et forhold anmeldes til politiet eller for at man fra kirkelig side bistår politiet når det måtte være ønskelig. Kirkelig straffeforfølgelse skal heller ikke «forstyrre» politiets etterforskning av en sak.

Ut fra alt dette har jeg funnet det riktig, basert på min partikularrettslige myndighet, jf. CIC kan. 1315, § 1, å utvide den kirkelige straffelovgivning i vårt bispedømme.

Derfor

dekreterer

jeg at følgende bestemmelser innføres som del av Oslo katolske bispedømmes partikularkirkelige straffelovgivning:

ART. 1

§ 1. Synd mot det sjette av de ti bud som begås ved vold (*vis*), trusler (*minae*) eller manipulasjon (*fraus*) eller ved misbruk av stilling, avhengighetsforhold eller tillitsforhold, straffes med:

- 1° avsettelse fra samtlige kirkelige embeter i bispedømmet;
- 2° fratagelse av alle andre kirkelige oppdrag i bispedømmet;
- 3° livsvarig forbud mot offentlig å utøve ordinasjonsoppdrag i bispedømmet dersom forbryteren er en kleriker;
- 4° forbud mot i bispedømmet offentlig å bære geistlig drakt eller ordensdrakt dersom forbryteren er kleriker eller ordensperson;
- 5° forbud mot i bispedømmet å utøve oppdrag gitt ved beskikkelse til akolytt eller lektor dersom forbryteren er akolytt eller lektor;
- 6° eksklusjon fra presteseminaret dersom forbryteren er seminarist ved et presteseminar for eller i bispedømmet.

§ 2. Når straffene stilt opp i § 1, nr. 3, anvendes mot en kleriker, kan forbryteren i særlig alvorlige tilfeller også straffes med forbud mot privat å utøve ordinasjonsoppdrag, dog bare for et tidsrom som må bestemmes nærmere.

§ 3. Straffen stilt opp i § 1, nr. 2, inkluderer medlemskap i kirkelige råd og deltagelse i kirkelige møter. Dette fører også til fratagelse av valgbarheten (passiv valgrett) til tilsvarende råd og møter, dog bare for et tidsrom som må bestemmes nærmere.

§ 4. Når forbrytelsen omtalt i § 1 er begått ved misbruk av stilling, avhengighetsforhold eller tillit, gjelder dette ikke bare i anledning av eller under påskudd av skriftemål, jf. kan. 1387, men også i annen sammenheng, ja også i ikke-kirkelig sammenheng.

ART. 2

Dersom forbrytelsene omtalt i art. 1 er begått det ved unnløstelse av tilbørlig aktsomhet, straffes forbryteren med en rettferdig straff (*poena iusta*), jf. kan. 1321, § 2, noe som dog ikke utelukker anvendelse av straffene stilt opp i art. 1.

ART. 3

Straffene stilt opp i art. 1 og 2 anvendes uten de begrensninger som i alminnelighet vil kunne følge av kan. 1344.

ART. 4

Dersom forbrytelsene omtalt i art. 1 og 2 har påført en kirkelig enhet direkte økonomiske tap, skal i alminnelighet regresskrav fremmes mot forbryteren. Kravet vil bli fremmet på den måte som ansees for mest hensiktsmessig, også gjennom borgerlige myndigheter.

ART. 5

§ 1. I samsvar med kan. 1362, § 1, nr. 3, fastsettes at muligheten til å reise kriminalsøksmål for forbrytelsene omtalt i art. 1 og 2 i utgangspunktet er underlagt de samme foreldelsesfrister som gjelder etter borgerlig rett for de samme forhold.

§ 2. I særlig alvorlige tilfeller kan dommeren utvide foreldelsesfristen – også etter at denne alt er utløpt. Krav om utvidet foreldelsesfrist må være fremsatt av den påtaleansvarlige (*promotor iustitiae*).

§ 3. Kravet omtalt i § 2 om utvidet foreldelsesfrist fremmes som egen sak samtidig med selve kriminalsøksmålet, men behandles og avgjøres først etter at den straffeforfulgte (*reus*) er stevnet, og da etter bestemmelsene for innskutt sak (*causa incidens*), jf. kann. 1587-1591 og 1629, nr. 5.

§ 4. Muligheten til å behandle krav om utvidet foreldelsesfrist foreldes aldri.

ART. 6

§ 1. Igangsettelse av rettslig eller administrativ prosedyre for illeggelse av straffene stilt opp i art. 1 og 2, jf. kan. 1718, § 1, nr. 3, skjer bare når ordinarius finner det nødvendig eller hensiktsmessig for å oppnå de straffemessige virkninger, av hensyn til offeret for forbrytelsen eller av andre grunnet ut fra straffenes formål, jf. kan. 1341.

§ 2. Regresskrav, jf. art. 4, er ikke betinget av kirkelig straffeforfølgelse.

ART. 7

Straffesanksjoner tilsvarende de som er beskrevet ovenfor, ilagt partikularrettslig i annen kirkelig enhet, f.eks. i annet bispedømme, gjelder uten videre også tilsvarende i Oslo katolske bispedømme – med mindre ordinarius dispenserer fra disse eller noen av disse sanksjoner.

Oslo, den 12. xij. 2018.

+ *Bernt Eidsvig*

✠ BERNT I. EIDSVIG CAN.REG.

Biskop av Oslo

Anne-Mette Ringdal
Anne-Mette Ringdal
Kansler

L.S.